

Cartea Profetului Naum

CONCLUZII - Rolul cărții în istoria lui Israel și în canonul biblic

Cartea Naum are după cum am văzut deja un rol important în istoria lui Israel. Israel a ieșit din robia EGIPTEANĂ. Egiptul nu a dispărut de pe scena istoriei. El a rămas în Sud-Vestul Israelului o amenințare sau o capcană. A rămas în primul rând un SIMBOL al perioadei de robie spirituală și fizică. Exista o interdicție clară pentru Israel: să nu se întoarcă în Egipt, nici măcar să nu cumpere cai din Egipt. Egiptul simboliza astfel viața trăită în idolatrie și păcat, lumea seducătoare a slavei și a poftelor care încă atrăgea inima celui ieșit din robie. Cu toate acestea, după ce Israel a ajuns în țară și s-a abătut de la Domnul, amenințările nu au venit din Sud ci din Nord. În Nord și nu în Sud s-a ridicat puterea prin care Domnul avea să pedepsească pe poporul Său. Mai întâi a fost Asiria pentru pedepsirea Israelului și apoi Babilonul pentru pedepsirea lui Iuda. Egiptul a continuat să fie o putere. Ea a reprezentat de fapt principala putere din SUD care s-a opus stăpânirilor asiriene și babiloniene din Nord. Dar e interesant să observăm că Domnul nu a pedepsit în mod direct pe Israel prin Egipt, deși atât Ieremia cât și 2 Împărați ne arată cu insistență că ducerea în robia babiloniană a însemnat în plan spiritual de fapt reîntoarcerea în robia egipteană. Domnul a ridicat alte împărății pentru a pedepsi pe Israel și apoi pe Iuda. În acest proces însă, EGIPȚUL a avut un rol esențial. Căci marea tentație a Israelului și apoi a lui Iuda a fost mereu să caute sprijin la Egipteni în fața amenințării din Nord. Alianțele cu Egiptul au justificat revoltele evreilor împotriva asirienilor și apoi a babilonienilor, revolte repetate care au dus până la urmă la ducerea lor în robie. Deci Domnul a pus în mod intenționat pe Israel între doi poli de putere: polul din Sud (Egiptul) și polul din Nord (Un Imperiu ce se extindea către Sud, fie el cel asirian sau cel babilonian). Din NORD venea presiunea și groaza, iar din Sud seducția. Puterea din Nord era cea opresivă, iar cea din Sud promitea mereu izbăvirea. Israel este așezat astfel într-o permanentă hăituire între arma terorii (Asiria și apoi Babilonul) și arma seducției (Egiptul). Ne aducem desigur aminte de Apoc.13 și de cele două arme care se vor declanșa simultan împotriva Bisericii: seducția și teroarea. Deși în plan politic, Egiptul a fost vrăjmașul de temut al Imperiilor din Nord, în plan spiritual, Sudul și Nordul cooperau foarte bine pentru nimicirea credinței poporului sfânt. Teroarea din Nord inhiba orice trezire spirituală. Iar seducția sprijinului din Sud abătea pe împărat de la încrederea în Domnul. Domnul a premeditat ca Israel să fie sute de ani în această menșină. Căci în această menșină credința putea fi născută, testată și curățită. Din păcate, Israel a fost necredincios și menșina nu a curățit, ci a distrus credința națiunii. Același context poate da viața sau poate da moartea. Totul depinde de atitudinea și de credința celui căruia îi este destinat contextul cu pricina.

Observ de asemenea că Domnul nu a dorit ca Israel să se întoarcă fizic în Egipt. El s-a dus în Nord. Domnul dorea să creioneze noi tipare în Scriptură. Avem trei robii: robia egipteană, robia asiriană și robia babiloniană. În plan spiritual înseamnă același lucru. Cu toate acestea fiecare tipar ascunde accente teologice diferite. Robia egipteană creionează tiparul primei

IZBĂVIRI din robia păcatului în care ne naștem cu toții. Evreii practic s-au născut robi. Robia asiriană creionează tiparul reînțoarcerii în robia inițială. Poporul izbăvit, aflat în legământ cu Domnul, în țara promisă, este lepădat și ajunge DIN NOU ROB. Dar Domnul nu vrea ca și Iuda să ajungă tot în robia asiriană. În cele din urmă din 609 până în 605 (când pleacă primul val de evrei spre Babilon) și apoi până în 587 (căderea Templului și a Ierusalimului) nu e mult. Asiria putea rămâne puterea dominantă și VASUL prin care și Iuda să fie pedepsit. Dacă Domnul a răbdat Asiria atâtea secole cât mai era să o mai rabde câteva decenii... Dar înadins Domnul vrea ca IUDA să fie pedepsit prin altă unealtă decât prin Asirian. Nu erau Babilonienii mai sfinți ca Asirienii, dar erau un alt popor și aveau desigur și alte caracteristici. Marele Pedagog vrea ca să facă o distincție clară între ducerea lui Israel în robie și ducerea lui Iuda. Și într-adevăr sunt măcar două diferențe colosale:

- Israel nu se mai întoarce din robie, pe când Iuda se întoarce.
- La ducerea lui Israel în robie, Ierusalimul și Templul stau încă în picioare.

Astfel, robia asiriană semnifică reînțoarcerea DEFINITIVĂ și IREVERSIBILĂ în robie, pe când robia babiloniană semnifică reînțoarcerea doar pentru o vreme în robia de tip egipteană. De asemenea, robia babiloniană semnifică groapa cea mai adâncă și cea mai întunecată din istoria lui Israel, momentul dărâmării Ierusalimului și întreruperea domniei dinastiei davidice. În mod clar triumful deznădejzii și punerea la îndoială a promisiunilor divine sunt mai prezente în contextul robiei babiloniene. Deci trei robii:

- Robia Egipteană – în care ne naștem, urmată de răscumpărare și de încheierea legământului.
- Robia Asiriană – reînțoarcerea în robia inițială pentru TOTDEAUNA
- Robia Babiloniană – reînțoarcerea în robia inițială pentru o vreme urmată de o nouă răscumpărare și de REFACEREA legământului

Mesajul pare clar: căderea din har este posibilă. Dar și revenirea după această cădere este posibilă. Dar nimeni pare să ne poată garanta dacă a noastră cădere va duce la o robie de tip asirian (împietrire ireversibilă pentru totdeauna) sau la o robie de tip babilonian (împietrire temporară urmată de șansa pocăinței). Teoretic există har și izbăvire pentru ieșirea din groapa cea mai adâncă a căderii spirituale (vezi reînțoarcerea din Babilon). Dar practic nu vom ști cum vor sta lucrurile. Pericolul împietririi ireversibile rămâne real. Pentru mulți evrei robia babiloniană a fost ca cea asiriană, pentru totdeauna. Destinul credinciosului se află la conflunța celor trei robii. Am ieșit din Egipt și ne confruntăm cu pericolul de a ne reînțoarce. Unii s-au reîntors în robie... dar totul nu e sfârșit. Nu știm dacă e vorba de o cădere definitivă (robia

asiriană) sau de una temporară (cea babiloniană). Legământul poate fi refăcut dacă cel căzut se căiește... Dar se va mai căi? Se va mai putea căi? Acest lucru cred că îl știe doar Domnul.

Viața credinciosului este într-o permanentă menhină, între Sud și Nord, între Egipt și Asiria (sau Babilon). Asiria semnifică noile provocări, încercări ale vieții. Egiptul semnifică vechiul mod de a trăi, rob de vizibil, cu credința pusă în idoli, centrat pe sine și chinat de poftă. Noile încercări ale vieții nu vor face decât să încerce să ne ademenească inima spre Egipt, adică spre modul vechi de a trăi. Ele ne vor face să ne comportăm ca în viața de dinainte de nașterea din nou, chiar dacă acum purtăm Numele Domnului. Totul se va întâmpla sub masca religiozității, dar în esență vom acționa ca omul care era înainte de a-l cunoaște pe Domnul. Dar dacă Îl cunoști pe Domnul oare poți gândi, acționa și reacționa ca în Egipt? Iată marea întrebare.

Asiria și Babilonul reprezintă cele două mari puteri prin care Domnul a pedepsit pe poporul Său. Lucrurile se văd clar acum. Dar atunci nu erau așa de clare. În acea lume idolatră, ieșirea din Egipt a arătat cu claritate că Yahweh e mai puternic decât idoli Egiptului. Dar la fel, robia asiriană și apoi cea babiloniană arătau la fel de clar că idoli Asiriei, respectiv ai Babilonului sunt mai puternici decât Yahweh. Evidențele erau zguduitoare. Trauma evreilor era reală. Îndoiala triumfă în inimile lor. Aceste evenimente au stârnit zbateri profunde în inimile evreilor credincioși. Unele din acestea sunt descoperite în Psalmi (vezi de exemplu Ps.89, Ps.42, Ps.74, Ps.79). Psalmiștii umblau plini de întristare în țara vrăjmașilor lor și zi și noapte erau batjocoriți fiind întrebați de asupritorii lor: *Unde este Dumnezeul vostru, al cărui Templu a fost dărâmat?* Nu a fost ușor. Profeții spusese că de fapt Domnul i-a dat în mâinile vrăjmașilor din pricina păcatului lor. Dar era doar o interpretare diferită a aceluiași eveniment istoric. Moartea lui Sanherib este interpretată de Isaia ca o pedeapsă din partea lui Yahweh, dar de preoții Babilonului ca o pedeapsă din partea lui Marduk. Cine are dreptate? Lupta credinței a fost reală pentru evreii care au trecut prin acele vremuri cumplite.

Pentru a încuraja credința lor, Domnul a hotărât următoarele:

- Ca după actul pedepsirii UNELETELE folosite să aibe o viață scurtă în istorie.
- Această viață scurtă urmată de pedepsirea UNELTEI să fie profețită în amănunt de proorocii Săi.
- Pedeapsa să curme definitiv acea putere în istorie.

Astfel după ducerea în robia în Asiriană (722) și după năvălirea lui Sanherib în Iuda (701), Imperiul Asrian nu a mai rămas în istorie nici măcar un secol. În 609 a dispărut pentru TOTDEAUNA din istorie. Cetatea Ninive (care se pare că a mai fost totuși reconstruită de alte puteri) este acum de mii de ani RUINE. Toate acestea au fost profețite din timp și cu multe amănunte de profeții Domnului. Și aici intervine rolul lui NAUM, care dedică o carte din Scriptură prevestirii căderii Asirianului. Asirianul nu era orice putere. Era acea putere care dusesse pe Israel în robie și pusese la îndoială puterea lui Yahweh de a-și apăra propriul popor.

Astfel căderea Asirianului capătă o semnificație TEOLOGICĂ extrem de importantă, ca și cartea Naum de altfel.

În cazul robiei babiloniene lucrurile au fost și mai drastice. Pedepsa a venit mai repede (din 587 până în 539 au trecut doar 49 de ani), profețiile despre căderea Babilonului au fost rostite mult mai devreme (chiar înainte ca Babilonul să se înalțe în istorie – vezi cartea Isaia), cantitatea profețiilor și detaliile acestora sunt mult mai mari (vezi Isaia, Ieremia, Ezechiel etc.). Este de înțeles de ce apar aceste diferențe între căderea Babilonului și cea a Asiriei. În cele din urmă Babilonienii au distrus Templul. Asirienii au dus pe Israel în robie. Dar Templul a rămas în picioare și Iuda reprezenta un regat separat de Israel. Chiar și Asirianul a fost pedepsit în primul rând din pricina năvălirii lui Sanherib asupra lui Iuda când acesta a rostit vorbe de ocară împotriva lui Yahweh. Dărâmarea Templului a reprezentat provocarea cea mai înaltă a credinței evreilor în puterea lui Yahweh. De fapt în 1,2 Împărați exact acest lucru vrea să demonstreze autorul: că Templul a fost distrus nu din pricina lipsei de putere a lui Yahweh, ci prin puterea Acestuia ca pedeapsă pentru păcatele lui Iuda. Acesta a fost MOTIVUL principal pentru care cronicarul a scris 1,2 Împărați. El nu a vrut să scrie istorie ci să explice CUM A FOST POSIBIL, să explice adevărata semnificație teologică a dărâmării Templului.

Dar vom discuta mai mult despre Babilon în Ieremia. Acum vorbim de Asirian. Mai puțin important ca Babilonul, dar totuși important. Biruințele Asiriei peste Israel aveau nevoie de un răspuns, de o clarificare. Și aici intervine rolul lui NAUM. Nu scrie o carte mare, căci Ninive nu era Babilonul. Dar totuși scrie o carte separată doar pentru Ninive, simbolul puterii asiriene și reședința sacră a zeilor asirieni. Referința din 1:14 la zeii asirieni capătă o nouă lumină în cele spuse până acum, Yahweh nu doar afirmă dar își și dovedește supremația față de zeii asirieni. Acest lucru era crucial pentru credința evreilor. Din canonul ebraic nu puteau lipsi cartea Naum. Ea vine ca o continuare a cărții Iona. Domnul a cruțat Ninive în trecut din pricina bunătății Sale, dar acum anunță dinainte pedepsirea ei. Deci din pricina rolului Asiriei în istoria lui Israel, profeția NAUM era obligatorie în canonul ebraic. Măreția lui Yahweh trebuia dovedită cu claritate deasupra zeilor asirieni. Ninive a căzut. Templul a fost distrus. Apoi a fost reconstruit și a dăinuit. Ninive a rămas în ruine.

Cred că e momentul să facem o aplicație importantă. Asiria și Babilonul au fost vrăjmașii poporului sfânt care au pustiit țara sfântă. Dar acești vrăjmași au primit putere împotriva lui Israel din pricina păcatului lui Israel. Însuși Domnul i-a ridicat ca să pedepsească prin ei pe Israel pentru păcatul lui. Această pedeapsă cruntă a creat o provocare teologică imensă atât pentru poporul infidel cât și pentru rămășița credincioasă. Provocarea se regăsea în întrebarea: de ce neamurile idolatre au pustiit țara sfântă? După cum am văzut erau două răspunsuri, două interpretări antagonice. Prima susținea că dumnezeii neamurilor au fost mai puternici ca Yahweh. A doua susținea că Yahweh i-a lăsat în mâna vrăjmașilor lor din pricina păcatului. Problema era atât de serioasă încât o întregă carte din Scriptură (1,2 Împărați) este dedicată acestei teme. Dar alături de această carte, toate cărțile profeților (inclusiv cartea Naum) au în vedere interpretarea înfrângerilor lui Israel: Israel a ajuns în robie nu din pricina puterii idolilor

ci din pricina PĂCATULUI lor împotriva lui Yahweh. Yahweh Însuși s-a luptat împotriva lor, a ridicat pe vrăjmașii lor și s-a îngrijit ca toate nenorocirile stipulate în Lege să se abată asupra lor. Năpasta nu a venit dintr-o dată din pricina îndelungei Sale răbdări. Dar când paharul nelegiuirilor s-a umplut, pedeapsa s-a revărsat fără milă. Deci CAUZA nenorocirii nu trebuie căutată în puterea Vrăjmașului ci în păcatul poporului care a îndepărtat protecția divină de deasupra poporului. O bună parte din Vechiul Testament gravitează în jurul acestei TEME și în jurul ducerii în robie a lui Israel. Înțelegem pentru cei din vechime miza teologică pusă în joc. Dar ce relevanță mai au aceste lucruri pentru noi? Dacă Domnul insistă atât de mult pe înțelegerea acestui tipar atunci înseamnă că inima noastră are imensă nevoie de acest înțeles și în Noul Legământ.

În Noul Legământ Biserica e poporul Domnului. Ea este și Templul. Domnul promite Bisericii protecție spirituală, dar și fizică. Domnul ne explică că protecția fizică nu mai e ca în vechime, dar ea există. Viața noastră e în mâinile Domnului și nu în mâna vrăjmașilor noștri. El poate îngădui să fim prizonieri, chiar omorâți. Dar acest lucru Îl decide El. Faptele apostolilor ne descoperă și manifestarea puterii Sale pentru a oferi protecție FIZICĂ trimișilor săi. Atunci când îngăduie vrăjmașilor să ne prindă, protecția Sa spirituală e alături de noi. Suferim, dar suferim ca Împărați, îmbrăcați cu puterea Lui, mărturisind despre El și rămânând loiali Marelui Împărat. Promisiunea IZBĂVIRII rămâne PERMANENTĂ pentru cel ce se încrede în Domnul și în NOUL Legământ. IZBĂVIREA se poate manifesta și fizic (când efectiv Domnul ne eliberează de contextul vizibil potrivit – vezi Petru eliberat de înger din temniță!), dar se va manifesta mereu spiritual, prin faptul că deși contextul vizibil persistă, în inima noastră devenim liberi, îl putem suporta, îl putem birui, și mai ales trecem ca Împărați prin acel context laudând Numele Domnului și mărturisind despre El neamurilor. La fel ca În Vechiul Legământ această PROTECȚIE, această PROMISIUNE permanentă a IZBĂVIRII este condiționată de CREDINȚA noastră, de ascultarea noastră.

Dacă nu ascultăm de Domnul și dacă ne îndepărtăm de calea trăirii prin credință, puterea vrăjmașului crește și protecția divină se diminuează. Ca altădată Templul va fi jefuit de vrăjmașii Domnului și apoi dacă nu apare căința, va fi părăsit de slava Domnului și distrus de Potrivnic. Jefuirea Templului are loc în crizele noastre spirituale, când Templul trupului nostru e invadat de păcate, ispite care ne chinuie, care ne robesc, care strică ceea ce Domnul a zidit cu multă trudă în lăuntru nostru. Dărmarea Templului are loc când suntem lepădați, când Domnul ne varsă din gura Sa, când Duhul Său ne părăsește definitiv și când nu mai suntem copiii Săi, când cădem din har. În mod cert, ca evreii din vechime vom asista atât la jefuirea Templului cât și la dărâmarea lui. Nu este creștin care să nu treacă prin crize spirituale. Nu mă refer la încercări, ci la crize spirituale, la zile când lovitura vrăjmașului îl prinde nepregătit, la perioade când intră în războaie spirituale care îl depășesc, la zile în care vechile păcate invadează în viața sa, la perioade de orbire spirituală, la perioade rușinoase ca lepădarea uncenicilor în ceasul întinericului... Atunci e perioada de tip Ezechia, când din pricina UNEI alianțe cu Egiptul, țara e pustiită, Ierusalimul înconjurat, Templul jefuit... Vom vedea această perioadă în viața noastră și desigur și în viața

fraților noștri. Dar vom vedea și dărâmarea Templului. Să dea Domnul să nu o trăim pe pielea noastră. Unii au și această experiență. Dar în mod cert vom vedea cu toții FRAȚI apropiați în Domnul care vor cădea de la credință. Unii dintre ei vor fi fost ucenicii noștri, alții liderii noștri. Fie că suntem rămășița credincioasă și vedem jefuirea și dărâmarea Templului în alții, fie că e din pricina păcatului nostru și vedem aceste realități în noi, deci oricum ar fi cu TOȚII vom asista la jefuirea Templului (invazia asiriană) și la dărâmarea Templului (invazia babiloniană). Și oricum ar fi, aceste EXPERIENȚE sunt TRAUMATIZANTE. Ele aduc în inima noastră TEAMĂ, o TEAMĂ nerostită de puterea Vrăjmașului, o ÎNDOIALĂ cu privire la protecția lui Dumnezeu, la grija și iubirea Sa față de noi. Trauma e inevitabilă, rana imposibil de ocolit. Dar Cel care face rana este și Cel care o vindecă. Trauma cu pricina e NECESARĂ, dar desigur trebuie și ea vindecată. Prin profeți (inclusiv Naum) descoperim GRIJA lui Dumnezeu de a vindeca TRAUMA aceasta în inimile evreilor. Apogeul acestei lucrări de vindecare îl găsim în Isaia în profețiile de la cap.40-48, urmate de profețiile mesianice de la cap.49-54. Mângâierea, vindecarea și reabilitarea lui Israel se ÎMPLETEȘTE cu mângâierea, vindecarea și reabilitarea lui Mesia. Israel suferă din pricina păcatului lui și Mesia din pricina păcatului lui Israel. Dar amândoi suferă și amândoi sunt vindecați și mângâiați de Domnul. Israel se identifică cu Mesia în suferință și vindecare. Am comentat mult aceste capitole când am studiat Isaia. Spuneam că TRAUMA e necesară. Pentru smerirea și zdrobirea noastră, pentru curățirea inimii noastre ușor de amăgit de păcat și care nu se teme de Domnul, avem nevoie de PEDEPSELE Domnului, avem nevoie de crize spirituale, avem nevoie să vedem PUTEREA Vrăjmașului, să auzim glasul lui Rabșache care ne batjocorește, să trăim umilința jefuirii Templului... Dar aceste EXPERIENȚE lasă în urmă răni adânci, temeri adânci, nesiguranță... Rana trebuie vindecată. Ea va fi vindecată de Domnul Însuși care ne va ierta și apoi ne va mângâia cu prezența Sa. Domnul ne va explica DE CE am trecut prin acele crize. Ne va deschide mintea să înțelegem că am trecut pe acolo DIN PRICINA mândriei noastre ascunse, din pricina încrederii noastre în noi înșine, din pricina diferitelor păcate sau alianțe străine în care am persistat. Am trecut pe acolo pentru că în mândria noastră am fost surzi și nu am auzit glasul Său mustrător și nu am cunoscut ziua cercetării noastre. Astfel, atacul vrăjmașului ne-a găsit nepregătiți. Vrăjmașul a profitat de fisura din armura noastră și a lovit fără milă. Domnul nu ne-a putut proteja pentru că PĂCATUL nostru (sub o formă sau alta) L-a împiedicat să fie scutul și turnul nostru de scăpare. Ba mai mult, El Însuși ne-a pedepsit și ne-a lăsat pentru o vreme în mâna vrăjmașului. În sfințenia Sa ne-a lăsat, S-a îndepărtat de noi o vreme din pricina mândriei noastre... Și am simțit furia vrăjmașului. A fost mai mult decât o încercare. Căci nu am trecut ca Împărați. Vrăjmașul ne-a chinuit peste măsură de mult, ne-a umilit, ne-a lovit în dese rânduri. A fost mai mult decât o încercare. A fost o criză spirituală. A fost o pedeapsă din partea Domnului. Cauza crizei nu trebuie căutată la vrăjmaș (în sensul că vrăjmașul e prea puternic, e mai puternic decât protecția divină...), nici la Dumnezeu (în sensul că Domnul a făcut un experiment cu noi, Domnul S-a jucat cu noi, nu a fost suficient de puternic să ne protejeze sau nu a fost 100% credincios în a ne da biruință împotriva vrăjmașilor noștri). Nicidecum! Domnul este infinit mai puternic decât vrăjmașii noștri și El NICIODATĂ nu face experimente cu noi, nu ne părește așa că îi vine Lui să ne părească.

Cauza trebuie căutată în PĂCATUL nostru. Dar când ne gândim la PĂCAT nu trebuie să avem în vedere doar lucrurile mari, vizibile, ci cu atât mai mult lucrurile mici, ascunse, subtile. Domnul Și-a luat puțin mâna de deasupra noastră și vrăjmașul a căpătat mai multă putere ca de obicei DIN PRICINA păcatului nostru ascuns. Odată îndepărtată CAUZA crizei noastre spirituale, Domnul Își va așeza din nou protecția Sa deasupra noastră și vrăjmașul va fi pus la locul lui. Pentru a fi vindecată, inima noastră are nevoie disperată de această clarificare. Lucrurile par clare când e vorba de ei și de Templul de la Ierusalim. Lucrurile sunt mai dificile când e vorba de noi. Și mai ales când înfrângerea spirituală se datorează unor păcate pe care nu le-am conștientizat. Ne aducem aminte de confuzia lui Iosua de după umiliința de la prima încercare de cucerire a cetății Ai. El NU ȘTIA de Acan. Nici nu fusese suficient de smerit să întrebe de vreun posibil Acan... Dar când CAUZA crizei e generată de păcate ascunse pe care nu le conștientizăm, atunci TRAUMA crizei este cu atât mai adâncă. Ne aducem aminte de Petru și de ucenici și criza teribilă din ceasul întunericului. Puterea lui Dumnezeu i-a părăsit și vrăjmașul i-a umilit pentru că ei funcționau încă în paradigma neprihănirii personale. Ei aveau alinațe străine nu cu păcate vizibile ci cu încrederea în sine, în propriile lor merite, în propria lor putere. Ori aceste alianțe sunt atât de ascunse și atât de greu de conștientizat. Ei le-au conștientizat de-abia după. Dar criza a fost un șoc cu atât mai mult cu cât ei nu persistau în păcate vizibile, ci îl urmau pe Hristos și lăsasera totul pentru El. Îl iubeau sincer și doreau sincer să moară pentru El. Și totuși Domnul Și-a luat mâna de peste ei și ceasul întunericului i-a prins nepregățiți. Înfrângerea pe care au suferit-o nu s-a datorat nici puterii prea mari a vrăjmașului și nici necredincioșiei lui Dumnezeu în a-i apăra. Ea a fost cauzată de păcatul lor, de MÂNDRIA ascunsă a inimii. Templul lor a fost jefuit de vrăjmaș. Ca și Ezechia, au simțit batjocura glasului lui Rabșache. Observăm că Domnul nici nu i-a părăsit de tot și nici nu i-a lepădat. A fost o CRIZĂ necesară pentru vindecarea lor. Dar criza nu a fost produsă de Domnul, ci de inima lor mândră și bolnavă. Din partea Domnului, El nu a vrut ca ei să treacă pe acolo. Au trecut DIN PRICINA păcatului lor de care nu s-au căit la vremea potrivită. La fel ca evreii din Babilon. Și au avut nevoie de vindecare. De altfel la fel și noi. Avem nevoie să DEOSEBIM cu claritate CAUZA crizelor noastre spirituale. Și apoi să învățăm să umblăm prin HAR, în acel duh zrobit și smerit, care ia aminte la cercetarea Domnului și se căiește la vreme potrivită de păcatele ascunse ale inimii. Pe acest drum al zdrobirii și al încrederii în Domnul, CRIZA nu se va mai repeta NICIODATĂ. Templul nu va mai fi jefuit. Vor fi greșeli, dar nu vor mai fi acele CRIZE spirituale. Vor fi încercări, vrăjmașul va ataca din NOU, dar vom trece ca Împărați pe acolo. Domnul va fi cu noi și nu-și va îndepărta mâna de la noi. În Isaia 40-48 sunt cele mai frumoase promisiuni din Scriptură. Ele sunt rostite unui popor traumatizat de evenimentul dărâmării Templului și de robia babiloniană. Acestui popor, lipsit de merite și aflat în cea mai întunecată groapă, Domnul îi face cele mai frumoase promisiuni. Și aceasta pentru ca toți să înțelegem ce este HAR. Și în aceste capitole este un îndemn -promisiune care se repetă de multe ori. Iată despre ce este vorba:

- Nu te teme de NIMIC, căci Eu sunt cu tine...

Rana cea mai adâncă pe care o lasă trauma unei crize spirituale este TEAMA. Și sunt mai multe temeri:

- Teamă de puterea diavolului...
- Teamă de propria inimă rea și surdă, de propriile alegeri greșite, de surzenie spirituală...
- Teamă că Domnul te-a abandonat sau că te va abandona din nou...
- Teamă că Domnul nu te va proteja de toate atacurile viitoare ale vrăjmașului...
- Teamă că o astfel de criză se va repeta, că vrăjmașul va lovi din nou cu o putere căreia efectiv nu i te poți opune...
- Teamă că nu vei putea fi iertat, vindecat, reabilitat...
- Teamă de rănilor pe care criza noastră le-a provocat în alții...

Da, sunt multe TEMERI pe care o criză spirituală le lasă în inima noastră. De aceea avem nevoie de CLARIFICARE, avem nevoie să deosebim cu claritate cauza crizei, precum și soluția crizei. Avem nevoie să deosebim cu claritate ce înseamnă să rămânem în cadrul de protecție al Domnului, pentru ca Domnul să ne protejeze și o astfel de CRIZĂ să nu se mai repete niciodată. Avem nevoie ca Domnul să ne șoptească: Nu te teme de NIMIC, căci acum Eu sunt cu tine și voi rămâne cu tine. Dar de ce Domnul era cu rămășița din Babilon, dar nu era cu poporul din Ierusalim? Poporul din Ierusalim era mândru, iar rămășița era cu duhul zrobit și smerit. Aici este cheia. Ce altceva îți cere Domnul Israele decât să umblii SMERIT înaintea Lui: să fii un copil, un micuț și nu un viteaz al împărăției, să recunoști clipă de clipă cât de bolnav ești și să strigi mereu după iertarea și izbăvirea Sa? Rămâi pe acest drum al smereniei, în această CREDINȚĂ, și criza nu se va mai repeta NICIODATĂ. Vor veni încercări, noi atacuri, vor fi și multe greșeli. Dar nu va mai fi o astfel de criză. Petru a mai greșit de multe ori până la moarte, dar după ce a învățat umblarea prin HAR nu a mai trecut NICIODATĂ printr-o criză spirituală ca cea din ceasul întunericului. El a rămas în Hristos, în protecția Sa și a trăit ca un Împărat până la sfârșit. Templul său nu a mai fost jefuit niciodată. *De aceea, nu te teme de NIMIC, căci Eu sunt cu tine. Vrăjmașii tăi vor fi făcuți pentru totdeauna de rușine și nimeni nu-ți va mai pustii vreodată țară. Doar umblă smerit înaintea Mea, cheamă-Mă în fiecare zi, pune-ți nădejdea doar în Mine și primește cu drag cercetarea mea și muștrările Mele! Recunoaște-ți greșelile înainte ca ele să crească în inima ta și curățește-le înainte ca vrăjmașul să prindă putere. Rămâi în mine și Eu voi rămâne în tine. Și dacă Eu sunt cu tine, cine va îndrăzni să lupte împotriva ta? Nu te teme de NIMIC, de absolut NIMIC, căci Eu sunt cu tine și nu împotriva ta!*

Cartea Naum are deci un rol important în canonul ebraic deoarece ajută la clarificarea teologică a interpretării corecte a robiei asiriene. Prin Naum Yahweh profetește că Asira va cădea. Și așa s-a și întâmplat. Deci Yahweh e mai mare ca zeii Asiriei. Asiria a fost doar unealta prin care Yahweh și-a pedepsit propriul popor. Cartea Naum, după cum am menționat deja, are și rolul de a sprijini reforma lui Iosia. Reforma lui Iosia a însemnat o sfidare a puterii asiriene care cerea supușior ei închinare față de zeii asirieni. Asiria a ripostat la reforma lui Ezechia. Oare nu va riposta și la reforma lui Iosia? Prin Naum Domnul înștiințează pe Iuda să nu se teamă de Asiria. Jugul asirian va fi îndepărat. Riposta nu va mai fi căci zilele marelui imperiu sunt numărate. De asemenea cartea Naum pregătește pe Iosia pentru testul din 609 î.H. când Faraon Neco se suie în Nord pentru a sprijini rezistența asiriană din Haran. Iosia era anunțat dinainte că Asiria va cădea. Faraon Neco nu putea schimba destinul Asiriei hotărât de Domnul. Și în profeția lui Naum Iuda nu este chemat să participe la căderea Asiriei în mod direct. Singura chemare către Iuda este să își împlinească juruințele și să continue reforma în interiorul țării. Or acest lucru e foarte important pentru pregătirea lui Iosia pentru testul ce va urma. Prin mesajul cărții Naum Iosia e chemat să rămână focalizat pe bătăliile din interiorul țării. Cele din afara țării sunt în mâna Domnului și nu-l privesc. Iosia era deci chemat să se încreadă în Domnul și să nu sprijine carul lui Dumnezeu în declinul Asiriei. Dar Iosia s-a temut că Faraon Neco va reuși să sprijine renașterea Asiriei. Nu s-a încrezut în Domnul suficient, nu a rămas în sfera de responsabilitate fixată de Domnul și a intrat într-un război care nu era al lui. Lipsit de protecția divină a fost răpus de vrăjmași și renașterea răului în Israel s-a produs mai repede decât ar fi trebuit.

Cartea Naum anunță îndepărtarea jugului asirian, un jug care părea imposibil de zdrobit în ochii lui Iuda. Am observat că întreg conținutul cărții este focalizat pe această temă: să profetească într-un mod CREDIBIL căderea capitalei Asiriei. Ne aducem aminte de:

- Descrierea măreției și a dreptății lui Dumnezeu
- De hotărârile solemne ale Domnului cu privire la Asiria
- De atacarea în profeție a principalelor simboluri ale puterii asiriene: capitala Ninive, zeii asirieni, metafora leului, Imperiul Asirian, celelalte cetăți asiriene, împăratul Asiriei, voievozii și negustorii Asiriei
- Descrierea plastică și amănunțită a viitorului asediu și al nimicirii cetății
- Amintirea cauzelor pedepsirii cetății
- Amintirea căderii Tebei

Prin toate aceste imagini, idei, argumente, Naum vrea să convingă pe evreii din Iuda că nimicirea cetății Ninive va avea cu adevărta loc în curând. Astfel NAUM este vocea MÂNGÂIERII și a SPERANȚEI care vestește îndepărtarea unui jug greu și vechi care părea

imposibil de zdrobit în ochii celui ce îl poartă. Jugul asirian apăsa atât asupra celor necredincioși din Iuda cât și asupra rămășiței credincioase din Iuda. Jugul Asirian era pentru primii o pedeapsă din partea Domnului, și pentru ceilalți o încercare din partea Domnului. Era și pentru unii și pentru alții un context potrivit dar care putea stimula CREDINȚA și opera curățirea în inima bolnavă și rea. Din această imagine se desprinde o nouă aplicație importantă pentru viețile noastre. Ieremia vorbește în *Plângeri* de faptul că este bine ca omul să poarte un jug în tinerețea lui. Și e adevărat că în viața noastră purtăm tot felul de juguri sau de țepușuri. Jugul sau țepușul poate lua diverse forme și poate avea diferite cauze. Cauza poate fi neascultarea noastră de Domnul (ca în contextul bolii lui Saul) sau ascultarea noastră de Domnul (ca în contextul bolii lui Iov). Dar și într-o situație și în alta cauza rămâne inima noastră bolnavă care are nevoie de curățire, de vindecare. Jugul de care vorbim are următoarele caracteristici:

- e greu, apăsător, chinuitor
- persistă o bună perioadă de timp în viața noastră
- pare imposibil de îndepărtat

Sunt acele contexte menhină, presiuni interioare care persistă mult timp în viața noastră. Și persistă atât de mult încât la un moment dat par imposibil de îndepărtat. Ne curpinde deznădejdea căci nu mai întrezărim lumina de la capătul tunelului. Speranța izbăvirii de acel jug dispare. Și în acest context avem nevoie de cartea Naum care ne promite că jugul va fi îndepărtat. Cartea Naum ne deschide mintea să înțelegem că nici un jug nu are putere în sine și că orice jug poate fi zdrobit de puterea Domnului. În cele din urmă jugul e pus de Dumnezeu Însuși. De aceea e așa de greu, de aceea pare imposibil de îndepărtat. Căci cel ce l-a pus e Domnul oștirilor. Dar dacă El l-a pus, tot El îl poate îndepărta. Jugul asirian a fost greu. Dar nu a persistat pentru totdeauna. A sosit momentul ca să fie zdrobit și ca Iuda să răsuflă ușurat. Va sosi și momentul izbăvirii noastre. Încercările sunt limitate în timp. Vedem acest lucru cu claritate în viața sfinților din vechiul și noul legământ. Așa va fi și în viața noastră. Privim în istorie și căpătăm curaj: multe juguri grele au fost zdrobite, va fi zdrobit și jugul nostru! Privim la Teba: Teba a căzut! Va cădea și Ninive! Privim Teba din trecutul umblării noastre cu Domnul... am purtat și alte juguri care păreau imposibil de îndepărtat și totuși la vremea potrivită Domnul le-a îndepărtat. Presiunea de altădată e doar o simplă amintire. Glasul batjocoritorului a amuțit de mult în acele domenii. Acum domnește Lumina și pacea. Așa va fi și în domeniul de față și cu privire la jugul prezent.

Mai învățăm ceva din cartea Naum. Jugul Asirian a fost zdrobit DUPĂ reforma lui Iosia. Nu cred că este întâmplător. Jugul pe care ni-l dă Domnul să îl purtăm nu are ca scop în sine producerea suferinței. Jugul are un scop curativ. Prin acel JUG Domnul vrea să ne curețe, să ne vindece de anumite boli. Și El ne iubește suficient de mult pentru a NU îndepărta jugul decât după ce vom fi învățat lecțiile cu pricina. E adevărat că adesea jugul e îndepărtat fără ca cel în cauza să fi învățat lecția. Trece prea mult timp și Domnul știe că fiecare om are o limită în

suportarea unui jug. Și atunci Domnul îndepărtează jugul dar cu tristețea că a fost purtat de acel om fără folos, fără să fi învățat lecțiile pentru care acel jug a fost trimis în viața respectivului. Dar să revenim la scopul unui jug. Jugul nu este un scop în sine. Jugul are un rol. Transmite un mesaj, o cercetare. Ascunde în sine o curățire, o vindecare. Deci scopul nu este îndepărtarea jugului, ci descifrarea mesajului, a lecțiilor jugului. Și când aceste lecții vor fi fost învățate, Domnul Se va bucura să îndepărteze DEGRAB acel jug din viața noastră. Căci El nu se bucură să întristeze inima oamenilor. El Se bucură să îndepărteze jugul. Dar așteaptă că noi să învățăm lecția jugului. Deci există o un dat temporal al jugului dar și o dimensiune flexibilă a duratei acestuia în viața noastră. Ce vreau să spun? Sunt lecții care se învață DOAR în timp îndelungat. Deci este un TIMP MINIM în care jugul trebuie purtat și acest timp nu poate fi scurtat. Dar TIMPUL care se adaugă acestei perioade MINIME poate fi mai lung sau mai scurt în funcție de receptivitatea noastră. De obicei noi ne focalizăm asupra jugului și scopul nostru esențial e îndepărtarea lui. Și astfel prelungim perioada de viață a jugului. Dacă ne-am focaliza pe mesajul vindecător adus de jug și scopul nostru ar fi vindecarea noastră, atunci am scurta perioada de viață a jugului și am face astfel un cadou imens lui Dumnezeu care e primul care se bucură să îndepărteze un jug. Adesea credem că lui Dumnezeu îi place să purtăm un jug... căci El l-a pus. Și pentru că El l-a pus credem că El NU VREA să îndepărteze acel jug. Dar oare așa să fie? Nicidecum! Cartea Naum ne arată că jugul devine necesar din pricina inimii noastre bolnave și că Domnul de-abia așteaptă să îl îndepărteze. Domnul nu e de partea jugului ci de partea noastră. El de-abia așteaptă să zdrobească jugul și să aducă izbăvirea. Și sunt două tipuri de izbăviri care pot fi aduse împreună sau separat. Există izbăvirea regală, care e cea mai înaltă. Contextul menghină nu se schimbă, dar el nu mai exercită presiune în inima noastră. Nu ne mai tulbură, nu ne mai chinuie. În inima noastră se declanșează puterea prezenței divine care ne face să râdem de acel jug. Aceasta este izbăvirea cea mai înaltă. Rămâi în groapa cu lei, dar acolo domnești ca împărat! A doua izbăvire are în vedere zdrobirea efectivă a contextului menghină: ești scos din groapa cu lei. Oricum ar fi, IZBĂVIREA VA veni pentru oricine se ÎNCREDE în Domnul! Adesea izbăvirea fizică vine după cea spirituală. Ea vine de fapt ca un bonus, ca un supliment și nu ca o izbăvire în sine. Căci adevărata izbăvire a venit deja atunci când Domnul a revărsat harul Său vindecător peste inima noastră. Cineva de exemplu e chinuit adesea de gândul că este în chirie și că nu are o casă a lui. Domnul aduce izbăvirea și el se detașează de faptul că e în chirie, și poate trăi liniștit în chirie toată viața. Apoi, Domnul îi dăruiește și o casă. În cele din urmă suntem pregătiți să primi un dar atunci când NE PUTEM lipsi pentru totdeauna de acel dar, și atunci când ne dorim darul nu atât pentru folosul nostru cât pentru folosul celorlalți. Acest om vindecat se poate lipsi de casă pentru totdeauna și își dorește o casă nu pentru confortul său, ci pentru a o pune la dispoziția slujirii altora.

Cartea Naum ne mai atrage atenția asupra unui lucru. Ne aducem aminte de îndemnul către Iuda: *Împlinește-ți juruințele*. Domnul a îndepărtat jugul asirian, dar Iuda nu și-a împlinit juruințele și drept urmare s-a înălțat în istorie un jug MAI GREU, cel babilonian. Domnul va îndepărta jugul din viața noastră. Marea întrebare rămâne: CE VOM FACE NOI când Domnul va îndepărta jugul? Doar ne vom bucura de pace și vom continua să trăim pentru noi înșine? Sau

ne vom împlini juruințele și vom trăi pentru Domnul și pentru Casa Lui? În cele din urmă nu JUGURILE vieții reprezintă problema noastră, ci inima noastră, credințioșia noastră. Jugurile vin și pleacă. Dar inima noastră rămâne. Întrebarea este ce vom face când Domnul va aduce izbăvirea? Ne vom culca pe o ureche ca Iuda sau vom sluji Domnului cu și mai multă râvnă sau pasiune?